

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2586/2021
19.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Драган Вељковић, адвокат из ...против тужене МТС банке АД Београд, коју заступа Немања Алексић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2455/20 од 10.03.2021. године, у седници одржаној 19.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2455/2020 од 10.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 318/19 од 22.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење тужене од 04.03.2014. године, којим је тужилци отказан уговор о раду што је тужена дужна да призна. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 147.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2455/20 од 10.03.2021. године преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиље и она обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 131.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова састава истог.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем тужене од 04.03.2014. године тужиљи на радном месту ..., престао је радни однос 11.03.2014. године на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 32/13) услед економских и организационих промена – престанка рада експозитуре у Грачаници и исплаћена јој је отпремнина. Одлуком тужене од 21.02.2014. године о престанку потребе за обављањем одређених послова утврђено је да је у експозитури у Грачаници престала потреба за обављањем свих систематизованих послова услед економских и организационих промена. Систематизовани послови нису обављани од 28.07.2012. године и запослени су били на континуираном плаћеном одсуству. Наведени послови су послови за чијим обављањем је престала потреба код послодавца и послодавац запосленој не може да обезбеди премештај на друге послове у организационим деловима, нити рад код другог послодавца, преквалификацију, доквалификацију, рад са скраћеним радним временом или друге мере за запошљавање у складу са законом, општим актом и уговором о раду. Утврђено је да је на дан престанка радног односа код тужене било 151 запослених на неодређено време, а да је технолошким вишком проглашено 9 запослених од чега 5 у угашеној Експозитури у Грачаници у којој је тужиља радила, а која припада Филијали Звечан. Тужена је у спорном периоду са више лица закључивала уговоре о раду на одређено време за рад на шалтерима на административним прелазима Кончуљ и Мердаре који припадају Филијали Ниш.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и поништио решење тужене којим је тужиљи отказан уговор о раду, налазећи да је тужена поступила противно члану 182. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр.24/05...32/2013) на тај начин што је пре истека законског рока од шест месеци у коме послодавац не може на истим пословима да запосли друго лице, примила друга лица у радни однос, иако је тужиља као радник коме је радни однос престао имала предност у односу на та друга лица.

Правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, закључивши да је тужиљи законито престао радни однос на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, обзиром да је обављала рад у експозитури у Грачаници која је укинута јер је престала потреба за обављањем свих систематизованих послова у овој експозитури, услед економских и организационих промена код тужене на основу одлука надлежних органа чија се целисходност не може испитивати, због чега није постојала обавеза тужене да јој понуди премештај у оквиру исте или друге филијале јер у конкретном случају није дошло до смањења броја извршилаца на истим пословима, већ до затварања експозитуре и укидања свих послова који су се у истој обављали. Имајући притом у виду да није постојала обавеза тужене у смислу члана 153. цитираног закона да донесе програм решавања вишка запослених. Правилно је притом оценио да није повређен члан 182. Закона о раду јер тужена у року од шест месеци од дана када је тужиљи престао радни однос није засновала радни однос са другим лицима на пословима које је тужиља обављала, већ то чинила ангажујући та лица на основу уговора о раду на одређено време или уговора о делу.

Без обзира што експозитура као организациони део банке нема статус правног лица у смислу члана 2. став 3. Закона о банкама („Сл. гласник РС“, бр.107/05, са

изменама) укидање експозитуре због престанка потреба за обављањем свих систематизованих послова у истој услед економских и организационих промена не ствара нужно обавезу да се по одредбама Закона о раду питање технолошког вишка запослених решава на нивоу целе банке. Због тога побијана пресуда није заснована на погрешној примени материјалног права као што се то неосновано истиче у ревизији.

Нису основани ревизијски наводи да је тужена поступила супротно члану 182. Закона о раду, јер је на радно место ... у више експозитура и филијала на нивоу целе банке, запослила друга лица уместо тужиље, с обзиром на то да је у поступку утврђено да је ове раднике ангажовала на основу уговора о раду на одређено време и на основу уговора о делу, чиме се не заснива радни однос на неодређено време. Овим се побијана пресуда напада због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, из ког разлога се ревизија не може изјавити на основу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају трошкове потребне ради вођења парнице, то је на основу члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић